

OLGA ALEXANDRU
DIACONU

NĂSTRAPA NEVĂZUTĂ



SEMĂNĂTORUL
Editura online - octombrie 2008

Motto:

<<Omul religios etern, din faza arhaic-ontologică, până la gândirea mistic-dogmatică modernă, înțelege adevărul teocentric, fiindcă *Adevărul*, adică *Realul*, este Dumnezeu>>.

Petre Țuțea

<<Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis>>.
(Ioan, 17, 21)

NĂSTRAPA NEVĂZUTĂ

O năframă luminată
blând în inimă-mi tresaltă
E năstrapa nevăzută
ce din raze e țesută

Un vâl tandru de lumină
mă-nfășoară și mă-nchină
Tatălui și Cerului
Maicii ca și Fiului

Un vâl cald țesut din rouă
cade când e lună nouă
ca să-mi aducă aminte
că am sânge în veșminte

Sângele ce nu se vede
și unii nu vor a-L crede
Ca să-mi aducă aminte
că am coroană pe frunte

Făcută numai din spini
culeși de prin mărăcini
Și, când fruntea mi-o aplec,
eu cu lacrimi mă înec

Și, când fruntea salt în sus,
dorul meu e de nespus

Mă tot duce și mă duce
până la Iisus pe Cruce

Mă tot poartă și mă poartă
lui Christos să-I bat în poartă
Să mă primească puțin
ca să iau pâine și vin

Să mă primească nițel
ca să-mi dea un clopoțel
și să-l bat tot într-o dungă
dorul când o să m-ajungă

Și să-l bat încetinel
ca să merg mai cătinel
Tot spre Crucea Cerului
în inima Mielului

Tot spre Crucea cea rotată
să-I bat Tatălui în poartă
Să mă primească puțin
Duhul Sfânt să pot să-L țin

Să mă primească nițel
ca să fiu una cu El
Să mă-nvârt tot roată-roată
ca și cum n-am fost vreodată 10. 11. 2007

ZIDIREA TA CAZUTĂ EU SUNT

Zidirea Ta căzută
eu sunt de-o veșnicie
și, harul de mi-l dai
stăpân din nou să fiu
peste fiare și plante,
eu îl percep în vis,
dar nu-l mai pot avea
din zori pân la chindie

Doar frunza când o văd,
îmi plec ochii cu vină,
dar mușc avid din măr,
deși parc-aș simți
venind din alte veacuri,
mir, smirnă și rășină

M-ai vrut un brad vânjos
cu crengile în sus –
să pot primi lumina
tăceri când am de spus

Dar eu cobor din vis
cu crengile de lut
și nu mai știu nimic
din tot ce mi-ai descris

O singură coloană
ai vrut să fiu,
ca bradul,

dar eu m-am vrut stejar –
să am mai multe brațe,
să-mbin într-o tulpină
și raiul, dar și iadul

Chiar de mi-ai spus în vis
că ghinda e prea mică
pentru-un copac prea mare,
eu tot m-am vrut risipă

Și iată-mă acum
în fața Ta sunt goală –
nu mi-a căzut de sus
nici chiar un fruct în poală
Sau de mi-o fi căzut,
s-a dus în van, de-a dura
și simt că s-a-mpietrit
și inima, și gura

Și mâinile-mpreună
abia de le mai țin
să-mi intre între palme
viu, suflul cel divin

Mai iartă, Doamne, o dată
tot neamul lui Adam –
sunt Eva cu pricina,
dar Ți-am născut toți fiii
prin veac, din neam în neam.

1. V. 2008

CE E TRUPUL CEL DE LUT

Ce e trupul cel de lut
Tu din Ceruri ai știut
și ne-ai arătat prin chin,
prin dureri, al Tău destin

Dar noi tot nu te-am crezut,
chiar de viața ne-a durut
și ne-am revoltat mereu
crezându-ne Dumnezeu

Cine-acum să ne aline
sufletul pierdut în vine,
cine-n suflet să ne crească
pacea Ta dumnezeiască?

Tot Tu, știu,
vei coborî,
chiar de veșnic Te-am urî,
har ceresc să ne slobozi,
chiar de suntem toți Irozi

Tu vrei Iovi din nou să fim,
cu iubire să hrănim
pe toți cei ce ne-au trădat,
viața chiar de ne-au luat

Da, mai este-o altă viață –
în asta ne-ai dat povață –

sufletu-i nemuritor,
chiar de ești neștiutor

Știu, Hristoase, Tu ești Domnul
care ne dezghioacă somnul
ca-ncet în suflet să crească
Pacea Ta dumnezeiască.

1. V. 2008

PIERDUTĂ STAU

Avânt ești, Doamne, Tu
și-n suflete, lumină,
ca să ne speli mereu
dureri și vină

Pierdută stau
privind până în seară
cum se topește
primăvara-n vară

Și toată sunt
neauzitul cântec
de parcă vara
mi s-ar coace-n pântec

Văd frunzele
cum își desfoaie vălul
din muguri dând vieții
crud obolul
Văd florile
cum se deschid la soare
în sunete ascunse rotitoare

E totul doar o muzică
și sus, și jos
ce se topește într-un vers duios
răzbind ca firul ierbii
din pământ
să ne aducă-n suflete avânt

Avânt vreau să rămâi
mereu în noi
să Te simțim
în suflete, șuvoi

Prin zbor întors
și unduit, stingher,
să Îl primim pe Tatăl cel din cer

Prin zbor încet,
dar luminat, senin
să Îl primim pe Tatăl cel divin

Și contopiți
în marea lui iubire
să fim ca ploaia blândă
peste fire.

4. V. 2008

CE FRUMOASĂ-I TOAMNA-N IAȘI!

Ce frumoasă-i toamna-n Iași! –
frunze galbene și verzi
întrețes viața cu moartea
și sub pleoapele închise
sfinți moldavi parcă străvezi

Ce frumoasă-i toamna azi!
Poate va mai fi și mâine,
dar păstrez în mine clipa
ca să pot să mă salvez
de-orice inimă de câine

Ce frumoasă-i toamna, Doamne,
când Te caut prin livezi
și prin lăzile cu poame! –
mort și viu Te etalezi
și privind mi-e și mai foame

Și privind mi-e și mai foame
de prezența Ta cea vie
Dn dorința mea cea mare
totul parcă-n jur învie,
totul parcă-n jur m-adoarme

Somn ca toamna vreau să am:
când mi-e somnul cel mai dulce
să Te văd, Doamne, sărman,
moartea-n Cer cum Te va duce

Duhul Sfânt să ni-L cobori
moartera-n Cer când Te va duce
Rămas răstignit pe Cruce,
Tu ne-alini mereu durerea
și de-o veșnicie mori.

27. !0. 2007

ÎȚI SIMT CHEMAREA

Îți simt chemarea
lin cum vine
și mă atrage cu miresme
și-n aer parcă-i o lumină
ce poate fi doar în poveste

Și totuși, nu Te pot afla –
scoate-mi în cale,
Doamne,-o iesle
să stau lângă inima Ta

Scoate-mi în cale
Doamne,-o maică
în mine când se face noapte
și ziua mea-i de mucava.

Și cui îi pasă când lumina
în peșteri abia licărește
când inima-i ca un incendiu
vărsând lumina din poveste?...

28. 10. 2007

CUI SĂ-I MULȚUMESC EU, DOAMNE?

Ceru-ntreg cuprins de stele
și mirosul de tămâie
când ascunse-mi stau în suflet
precum sâni sfioși de fată
stau ascunși rotunzi sub ie,
cu-i să-i mulțumesc eu, Doamne?...

Simt atâta fericire
cât nu am nici când pioasă
stau în colțul cu icoane
Cui să-i mulțumesc eu, Doamne?...

M-ai trimis în astă lume
pentru ce, nu am aminte
și de-aceea am o teamă
că nu-ți spun ce am în minte

Nu sunt sigură că pot
să-mplinesc a Ta dorință:
să fiu una pentru toți
să fim toți ca o ființă

Gânduri bune de le dau
și-mi las sufletul în palmă,
ei pe mine nu pun preț
și-mi răspund cu o sudalmă

Cum să fac să pot ca Tine
să-mi las sufletul în chin
când ei râd cu-atât mai tare
cu cât eu mai mult suspin?...

26. 10. 2007

CE IUBIRE DE DEMULT?

Ce iubire de demult
răscolește al meu suflet
de-mi curg lacrimi-n tumult?...

Te iubesc fără să simt
c-am iubit și-odinioară
Duhul Tău de Soare Sfânt

Cine-atunci îmi toarnă-n suflet
dar de lacrimi, dor nestins
ca și cum m-ai rupt din Tine
și-ncă focul nu s-a stins?...

Plâng eu oare-a mea iubire
ce de veacuri a fost ninsă
sau mă plâng pe mine însămi
c-am ajuns doar o învinsă?...

26. 10. 2007

TU EȘTI NUMĂRUL CEL SFÂNT

Tu ești Numărul cel Sfânt
ce devine-n mine cântec
și-mi vrăjește sufletul
de parcă ar fi descântec

Tu ești apa care curge-n
al meu suflet să-Ți văd Cerul
și să simt cum pentru toate
numai Tu poți fi Dulgherul

Tu ești Pomul, noi, doar fructe
Doar puține-Ți stau la masă,
celelalte stau căzute
celelalte stau căzute

Tu pe toți îi vrei aproape -
să-i salvezi, de-o veșnicie
vrei mereu și pe-nnoptate
le apari ades sub pleoape

Dac-ar ști cât e de bine
sub mantaua Ta cea largă
ar uita de ei și viața
Ți-ar lăsa-o Ție-ntreagă.

26. 10. 2007

DULCEA SĂRUTARE

Dulcea Voastră sărutare
chezășie-i pe Pământ
că se naște-n fiecare
Pasărea cu focul sfânt

Pasărea cea nevăzută
ce ne apără în somn
mângâind cu-a sa Aripă-o
Maică Sfântă și un Domn

Pasărea cea nevăzută
propriul Duh și-L dăruiește
revărsând la noi în sân
o lumină care crește

Și cu cât lumina crește
și ne-nvăluie cu har
cu-atât patima descrește
micșorând al ei pahar

Lasă-L, Doamne, să mai vină
încă-o dată pe Pământ
dar dă-ne multă lumină
ca să-l transformăm în cânt

Muzica să se reverse
în solfegii ca veșmânt
oasele noastre să cânte

pe Christ în noi legănând

Doar copil să doarmă-n inimi
și să crească-n noi în somn
până mare se trezește
peste pacea noastră, Domn.

1. 11. 2007

E-ATĂTA LUMINĂ PE CALE

E-atăta lumină pe cale
și-o umbră de vis sub copaci,
dar eu mă-nveșmânt în tristețe
de parcă nu Tu mi-ai fi vraci

O pace adâncă plutește
și păsările-au ațipit,
dar viața în mine descrește
și parcă de tot am murit

Eu simt c-aș fi
ruptă din Tine
și-apoi liberă Tu m-ai lăsat
și nu-mi mai știu drumul
chiar dacă
în viață m-ai tot îndrumat

Mă-mpiedic în corpul de tină,
deși știu că tot eu l-am vrut,
și-aud doar un gând cum suspină
pe Tine că nu Te-am știut

Nu-i clar nici de știu
mult prea bine
doar Tu că-mi ești vieții un sens,
că n-am libertate de sine
de nu-mi ești doar Tu înțeles

Găsește-mi o cale de mijloc
s-accept viața mea ca un vers
în care se-nchide tot cerul
ca mie să-mi fiu univers

La Tine să vin doar spre seară
când viața mea-i doar rugăciune
și mintea o am mult mai clară
și-s doar rug, aprins din tăciune.

5.11. 2007

MEDITAȚIE DE TOAMNĂ

A nins azi și fulgii timizi
căzând s-au topit într-o clipă
în toamna-adormită puțin
de suflete șterse-n risipă

Risipa de suflete, Doamne,
de poți s-o oprești, fă-o-ndată
iubirea în noi să se-ntoarne
oprită demult sub lăcată

Nici toamna nu are răgaz
să-și lepede frunzele toate
când iarna îi pune zăgaz
în noi lunecând ca pe roate

De-atâta răceală-a zăpezii
și genele au promoroacă
Tu ninge-ne-n suflete frezii
în seară c-un clopot și-o toacă.

8. 11. 2007

PASĂREA CARE SCRIE PRIN MÂNA MEA

Pasărea care scrie prin mâna mea
rostește cuvintele cu inima
Le conturează direct în aer
oameni de lut să le prindă din caier
și cu iubire le dăruiește
celor ce simt iubirea cum crește

Pasărea care cântă ascunsă-n cuvinte
zboară ne-ncetat fără trup și veșminte
E doar un caier de flăcări cuprins –
de-o veșnicie rămâne nestins
E doar un caier cuprins de lumină
ce toarce doar gânduri neatrinse de vină

Pasărea mea cea rotată și sfântă
suflete treze spre Cer le avântă
și le tot duce, le duce, le duce
până ajung în a Cerului Cruce
Și le tot cheamă, le cheamă, le cheamă
până devin și ele o flamă

Să-nceapă dansuri sub semnul divin,
dansuri ce flacăra o întrețin
Să cânte cântecul cel mai duios
ce suflet desprinde de carne și os
și îl trezește cu roua Cerului
ce spală ne-ncetat sângele Mielului. 18. 11. 2007

NEVĂZUT, CU DRAGOSTE MĂ LOVEȘTI

De sunt o aventură a dragostei tale,
Tu gustul riscului mi-ai dăruit
atârându-mi libertatea și iubirea
în vârful aceleiași săbii

Nevăzut
cu dragoste mă lovești
de pragul neantului –
tulbure morișcă a disperării

Ca pruncul mă întorc la sânul Tău
cu un suspin liniștitor
și pacea se coboară lin
din trupul meu țâșnind un curcubeu
ce se revarsă în Lumină

Nesecat Izvor ești
de iubire și înțelepciune
aducând pacea mea deplină.

22. 11. 2007

NUMAI PE TINE, DOAMNE, TE PRESIMT

Numai pe Tine, Doamne,
Te presimt
în mine nevăzut cum Te cobori
și cum Te răspândești în mine
și cu lumina Ta mă înfiori

Aș vrea și eu să pot
să-Ți calc pe urme
și cu iubire suferința s-o primesc

Întinse țin mâinile, Doamne,
de sus să-mi cadă
darul cel dumnezeesc:
o inimă de dincolo de vâl
ce-n flăcări nu se mistuie.

22. 11. 2007

TOT SPRE IZVORUL NESECAT

Tot spre Izvorul nesecat
eu îmi întorc privirea, Doamne,
să-mi iau puterea apei doar
și pentru barcă, niște rame

În lumea Ta de voi veni
plutind pe drumuri neștiute,
un înger mă va îndruma
s-ajung din ce în ce mai iute

Seninul când se lasă jos
vărsând lumina cea de taină
spală-omenirea os cu os
înveșmântând-o ca-ntr-o haină

ce se urzește respirând
și se croiește din lumină;
cusută-i numai din tăcere
și-i ruptă de dureri și vină

În lumea mea mă las trăită
de tot ce-n taină mă-nconjoară,
dar șoapte abia auzite,
topite-n suflet, mă-nfioară

Și pacea, ca un Domn al nopții,
o simt în suflet cum se lasă
înveșmântându-mă-n uitare
singurățăților mireasă.

17. 11. 2007

APROAPE SUNT ...

Aproape sunt de-acum
de Tine, Doamne, -
cu lacrimi topesc mereu zăpezi
a celor ce din drum vor să mă-ntoarne
ca slava Ta să nu-mi mai fie crez

Nu mai am mult
și mă-nfășor lumină -
cu melcul în spirală mă întrec
dar tot ca el încetinel alunec –
trăire sunt, dar adumbrită-n cerc

Răbdarea ta mă muștră de o vreme -
mă cert în clipă, iar apoi uit rostul
ce mi l-ai dat când eram doar lumină
de fără lut, în Cer mi-e adăpostul

Încerc să fiu docilă uneori
dar îndărătnicia mă absoarbe
Tu cu a ta blândețe mă-nfiori
și sufletu-mi atunci avid Te soarbe

De-s blid ascuns ce se deșiră-n cercuri
spre Tine în lumină nevigând,
dezbracă-mă de trup nevrednic, Doamne,
Lumină să rămân, ascunsă-n gând.

17. 11. 2007

DE SPUI O RUGĂCIUNE-N ȘOAPTĂ

Când îți iubești Tatăl Ceresc
se lasă Cerul ca un cânt
De spui o rugăciune-n șoaptă,
Îl simți de tine mai aproape
și-n cet ți se coboară-n gând

Și-atuncea simți căldura Lui
cu dragoste cum te-nconjoară
și-n spirit te ridici la Cer
și-ți cântă-n suflet o vioară

E melodia vieții-n cânt
cu bucurie și tristețe
ce contopite-s într-un gând
de Sus, când Domnu-ți dă binețe.

22. 12. 2007

DOMNULUI IISUS CHRISTOS

Cu Tine-ascuns în suflet îmi e bine,
chiar în lumină de ești uneori,
Te strâng în coșul pieptului mai bine
să te pierd doar în cântec de viori

Să nu rămân numai cu umbra-n suflet
când Tu Te pierzi să luminezi poteci
pentru tot alte suflete hoinare
ce viața înnegrind, și-o pierd pe veci.

9. I. 2008

PRIN FERESTRE UMBRITE CU VISURI

Prin ferestre umbrite cu visuri
înghețate de nopțile reci
mă-ndârjesc să arunc infinitul
șerpuiind ale pomilor crengi

Nici nu știu când mi s-a prins de viață
învârtindu-mă-n dor necuprins
sfâșiindu-mă fără sfială
și nu știu de acum sunt învins

Mă întreb cine sunt și îndată
glasul mi se întoarce-n ecou
și, topindu-mi orice întrebare,
mă cuprinde o pace adâncă
ce de veci o numim Dumnezeu.

8. I. 2008

LĂUDATĂ FIE CLIPA

Lăudată fie clipa
când simțirea mi se înalță la Cer,
desprinzându-mă de peisajul iernatic
desfrunzit, cenușiu și stingher

Pentru o clipă Coroana de spini
mi-amintește
că doar prin durere mai pot să urc,
dar eu nu mă opresc,
văd doar spărtura albastră
și simt cum pacea lin mă cuprinde
răspândindu-se în mine
precum grâul în țarnă

Las neghina în grija Ta, Doamne, -
prezența Ta îmi vindecă rănilile toate
Doar una rămâne deschisă –
să poți să intri ca să mă vindeci
când am sufletu-n iarnă.

2. 12. 2007

ATÂTA LUMINĂ S-ASCUNDE

Atâta lumină s-ascunde
în dangăt de clopote-n seară
că pacea încet ne cuprinde
și inima se înfioară

Și-ncet se unește cu iarba,
copacii și-n taină cu norii
și, pe nesimțite, coboară
suspine în struna viorii

Din noi se desprinde țărâna
ca frunze uscate în toamnă,
în clavecin moare vina
și-n inimi blândețea se-ntoarnă

Și cântecul toacăi în seară –
mister peste suflete pline –
ca-ntr-un vis peste veac se coboară
alean sfânt, rug de-nchinăciune

Și-ntreaga natură-i pătrunsă
în noapte de har și iubire
când Domnul prea Sfânt și Fecioara
își varsă lumina în fire

Atâta lumină s-ascunde –
cânt de toacă și clopot sparg cerul –
și-i o pace ascunsă și-n unde,

se înmoaie în suflete gerul

Oameni triști strălucesc de lumină,
nevăzuți sub mantalele nopții
și, pătrunși de-acea pace divină,
dau cu tifla ororilor sorții.

17. I. 2008

CA DUPĂ PLECAREA FURTUNII

O liniște-n mine se lasă
ca după plecarea furtunii
și nimic în suflet n-apasă
de parcă nu sunt fiică humii

Un dans nevăzut mă-nconjoară
și parcă plutesc blând prin spații
și-o tainică briză m-adoarme
de parcă m-a luat Domnu-n grații

Nu știu de e Domnul sau tu ești –
o pace adâncă mă-nvinge –
din care mai poți doar să crești
când timpul cu clipe te ninge.

17. I. 2008

PELERIN IN RUGACIUNE

Lângă poarta mânăstirii,
pelerin în rugăciune
Nemișcat cum e, ai spune
că-i o stană fără nume

Printre șoapte, el coboară
între palmele lui, Cerul
și, pătruns de-a lui văpaie,
îi absoarbe tot misterul

Soarele se-ndepărtează
nu e vipie, e seară,
dar în sufletu-i aprins
dogorește-o-ntreagă vară

Frunzele încep să cadă –
pomii sun cuprinși de toamnă –
el, cu ochii-nchiși zâmbește
c-a văzut Cereasca Doamnă

Și ai zice că de-o vreme
parcă l-a cuprins și somnul,
dar, cu ochii-nchiși, zâmbește
fiindcă l-a văzut pe Domnul

Păsările pleacă-n stoluri
înspre locurile calde,
sub genunchii lui pământul
parc-ar plânge, parc-ar arde

Numai ciripit de vrăbii
și un croncănit de cioară
se aud în depărtare,
însă inima-i pătrunsă
pare toată o vioară

Pare toată o vioară
și arcușul îi e Cerul
Ca o melodie-n suflet
îi coboară chiar Dulgherul.

29. I. 2008

PRINTRE CRENGI SI PRIN FIRE DE IARBA

Printre crengi și prin fire de iarbă
înspre seară când briza adie,
Te văd stând cu o mână în barbă
și privind cu nesaț peste glie

Te simțim și când nu ne privești -
ca o boare pe drum ne petreci -
și-Ți zâmbim și când nu Te vedem
când lumina în suflet ne-o crești

Legământ de făcut-am în Cer
și demult pe Pământ l-am uitat,
balsam ești pentr-un suflet stingher
și îl bucuri că iar Te-a aflat

Frumuseți nesfârșite găsesc
când privesc cu nesaț pe Pământ,
dar din toate pe Tine Te cresc
ca să-mi fii peste suflet veșmânt

Ce m-aș face de nu Te-aș afla
când zadarnice-s toate în jur?
De Lumina în ele n-o văd,
nici cu dragoste nu mă-nconjur.

1. II. 2008

MEREU MĂ LAȘI SĂ IES

DIN CÂTE-O NOAPTE

Mereu mă lași să ies din câte-o noapte
pe nesimtite când pătrund în ea
De n-aș simți durerea pe aproape,
cine-ar putea mie să mă redea?

Atâtea ceruri m-au îngreuiat
cu ploaia nevăzută de cenușă
și nici un fulger nu îmi descuia
cu-a lui lumină salvatoarea ușă

Din noapte, dintr-o dată, iar Te văd –
e noaptea sufletului salvatoare
de-atât de proaspătă mă-nfățișează
în ochii mei ca-n ochii Tăi
și Ceru-ntreg în mine se visează?...

Durerea mea, Tu știi, n-a fost deșartă
ca-ntr-un năvod de pești când mă ținea
Pescar erai ce pescuiai cu artă
orice sămânță rea dacă-ncolțea

Și tot așa mă pierzi din noapte-n noapte
până pe Tine doar am să Te-aud
să nu-ți mai las chemările deșarte
și în lumină să fiu suflet nud

Memoria s-o ard ca pe-o pădure
cu-aprinse limbi ce-aprig venin aveau
și să mă nasc iar cea dintâi în fire:
din pumnul strâns cândva ca să îndure
țâșnească pentru semeni doar iubire!

2. II. 2008

TU, DOAMNE, VEGHEAZĂ ÎN INIMA MEA

Tu, Doamne, veghează în inima mea -
când dulcea noapte îmi leagănă somnul -
mai prunc decât pruncul de-o zi
să devin în sufletul meu
și mâine doar soarele Tău
să-mi pună pecete pe frunte
și inima Ta să-mi palpite în inimă
iar sângele Tău s-o inunde

Durerea să-mi treacă prin trup ca o seceră –
separe-se pleava de grâne –
Dospăște-Ți, Doamne, iubirea în mine
și șerpuiește-Ți Lumina
prin sângele meu
să fierb cum fierbe-n nisipul fierbinte
un ou
la masa divină să pot
să-ți fiu vin
să-ți fiu pâine.

6. II. 2008

CA UN FLUVIU DE LUMINĂ

Curge poezia, Doamne, prin mine
ca un fluviu de lumină
când Te slăvesc
O las să curgă lin
pe hârtie,
poate căldura ei
mă va face
mai lesne să Te găsesc

Ca un fulger îmi apare
figura Ta măreață, strălucitoare
pentru ca apoi să mă-ntreb:
n-a fost vis oare?...

Știu că vrei să-mi amintești
ceva de demult
când inima mea era
mai aproape de inima Ta
și fără gânduri știam
să Te- ascult

Eram mereu
numai o bucurie
numai un izvor de lumină
ca o stea sclipitoare
pe mantia Ta prea încăpătoare
neîncetat bucuria Ta, Doamne,

o repetam

Dar dintr-o dată
ceața s-a așezat
între mine și Tine
și n-am mai știut
să mă bucur dumnezeeste
n-am mai știut să-ți fiu ecou,
doar poalele mantiei Tale pământești,
doar ele erau sălașul meu,
privirea mea nu străbătea
mai departe de linia orizontului

Te simțeam în mine
mic și nevolnic
și n-aveam timp
cu Tine să stau la sfat,
chiar dacă erai
cu o veșnicie mai înalt,
chiar dacă mă pierdeam
în sânul Tău de Dumnezeu

Eram mereu fascinată
să-Ți admir poalele pământești –
munții și văile
cerul și apele –
și nu-mi păsa
dacă în spatele lor
Tu Te găsești

Te iubeam ca pe un cadou
primit de ziua mea

ca pe o legendă
ca pe ceva tolerat și himeric
care nu mă deranja prea tare
în jocul meu de-a viața

Era doar voia Ta
dacă le făcuseși pe toate,
eu iubeam copilăria mea
întârziată
mai mult decât pe mamă
decât pe tată

Tu trebuia să stai –
spre deosebire de ei –
într-o cameră
mult mai îndepărtată
mult mai încețoșată
ca să nu-mi tulburi strălucirea mea
de stea mărunță
care credea că
doar în ea însăși face nuntă
și s-a-nvârtit în jurul ei
până-a rămas fără lumină

Numai Tu adâncindu-mă
în noapte-adâncă,
m-am trezit din somnul stelar
și mi-am lăsat mâna
în voia Ta –
să înlătore vălul de ceață
ce de-atâta vreme ne despărțea

Ochii mei s-au deschis
cosmogonic –
îți primesc îmbrățișarea
luminată
ca și cum m-aș naște din nou
și mă mir
că n-aveam timp pentru Tine
nelăsându-Te
în mine să crești

Dar, Doamne,
cât mă mai copilăresc
de nu-nțeleg
cum de poți
să ne iubești pe toți
dintr-o dată?...

7. II. 2008

SĂGEATĂ DE ZBOR

Săgeată de zbor
gândul ascuns
în rugă și dor,
gândul ce-i ferit
de păcat și de vină
lut e
oblojit cu lumină

E gând ce urcă
pe zarea zărilor
fără să-i prindă
arcușul intrărilor

Rug e
de așteptare și de senin
gândul cuprins
în urcușul divin

El doar așteaptă
să se reverse,
din cer în suflet
lumina să verse

E boare de vânt,
e clopot de lacrimă
arcuind peste gând
un ciorchine de patimă.

13. II. 2008

IISUS S-A RĂSTIGNIT ÎN MINE IARĂ

Iisus S-a răstignit în mine iară:
cu palmele în cuie S-a ivit
Dormea adânc în mine
legănându-mi somnul
ca să-mi aduc aminte
că el îmi este Domnul

I-a căzut capu-n piept
cam înspre seară –
să aibă timp în noapte
natura s-o trezească
și suflete rănite
în somn să le-oblojească

N-am plâns ca altădată
când pe Cruce
vedeam sângele Lui
cum se prelinge

Iubirea Lui
din lacrimi mi-a-nflorit
natura-ntreagă-n
sufletu-adormit
și-o muzică mă tot urca la Cer –
să știu că-s suflet ce în veci nu pier.

20. V. 2008

CEL CARE-ȚI ÎNTINDE MÂNA

Cel care-ți întinde mâna
ca în hora Lui să zbori,
îți așează-n somn cununa
de lumină ruptă-n sori

Cel care-ți întinde mâna
ca în hora lui să fii,
îți orânduiește viața
în frânturi de melodii

Cel care-ți întinde mâna
ca să vrei să Îl iubești,
îți dezghioacă-nțelepciunea
ca să afli cine ești

Și să știi c-ajungi la Tatăl
cu ochiul din frunte treaz
și c-ai acceptat viața-n
bucurie și necaz

Chiar când erai sus, în Ceruri,
ți-ai dorit să te cobori
și prin trup să cunoști viața,
să poți să te înfiori

Să poți să cunoști planeta
chiar în densitatea ei,
să ai în trup barometrul

și cântarul, și luneta,
date să comunici celor
ce de Sus îți dau idei.

30. V. 2008

E DUHUL SFANT

Inot prin ierburile-nalte
de parc-aș fi un cavaler
ce-n suflet săbii vrea să-i salte
și n-are milă pentru cei ce pier

Calc ierburile și mă întristez,
dar tot le calc, vreau să pătrund în Miez
Adulmec blând miros de crud,
se pierde în lumină suflet nud

Mi-e haina străvezie de o vreme –
vreau sufletul să îl aud cum geme
până ce liniștea încet mă pierde
în dulcele vârtej ce nu se vede

Mă tot uitam întins la Cer să capăt
un firicel din tot ce-i prins sub lacăt
și nu simțeam că Tatăl e și jos
când știi naturii să-i aduci prinos

Dar acum știu, nu este doar o boare:
e Duhul Sfânt ce saltă sub picioare.

8. VI. 2008

ȘI CLIPA MĂ ABSOARBE

Doar printre gene Te întrezăresc –
privirea-mi pare cu lumină unsă
Mă năpădește viața cu sălbăticie
când de prezența Ta mă las pătrunsă

Pare că mă topesc în lucrurile din jur
și clipa mă absoarbe lacomă și vie,
pe lângă mine toate vremuite trec
și umbra doar le-o simit în drum spre veșnicie

Nimic nu-i rostuit de la un timp –
îmi doarme ochiul cel de veghe împrejur,
în cercuri capu-l simt cum se desface
drum infinitului să-I lase ne-nceput

Din când în când mi-apare un Moșneag
să-mi amintească rostul meu din Cer,
dar eu nu-mi amintesc nimic
și-adorm covrig cu gândul cel stingher

Mă năpădește viața cu sălbăticie
și copleșită sunt de pulsul ei intens
Gândul adoarme-n carnea fragedă și vie,
discret apare-n ritmul fluid, calm și dens

Și păsări mi-amintesc: e viața cântec,
e vers ascuns prin ierburi și prin flori

Tu spuma doar mai poți să iei
prin muzică și prin cuvinte
și să te lași de farmec dus
ca prin mirosuri și culori
mister să dai aducerilor-aminte.

24. VI. 2008

CE NUNTĂ, DOAMNE, MIRE
MIEZONOPTIC?

Ce nuntă, Doamne, Mire Miezonoptic,
în ultim prag, Tu vrei să îmi oferi?
În pietre zgrunțuroase și-n spini căzuți pe cale
durerea am simțit de-atâtea ori, de-atâtea ori,
dar nu știam că Tu ești la mine în sandale
și singură durerea credeam că o-nconjur

Stăteai uitat pe cale, cu inima-o rană
și nimeni n-avea ochi, mergând, a Te vedea
și fiecare pas pe drum era prigoană
pentru Lumina sfântă ce-n Tine priveghea

Erai în mine și nu Te vedeam,
îmi modulai glasul și nu Te simțeam,
îmi îmblânzeai inima și nu Te știam,
plângeam de dorul Tău și nu știam că Te caut

Doar când mi-a ajuns suferința până la os, am
simțit cum Îți cobori Lumina
în mine ca într-un templu.

28. VI. 2008

E-ATÂTA LINIȘTE ÎN MINE

E-atâta liniște în mine –
pesemne gândurile au plecat
să se preumbe singure prin lume
spre universuri ce nici n-am visat

Sunt ca o țară fără împărat –
când oamenii l-au părăsit în grabă,
atrași de o lumină din Înalt,
prea blândă pentru ura prinsă-n jalbă

Lumina blândă se călătorește
prin mine ca printr-o odaie-nchisă
și vrea, pesemne, ca prin luminare
spre cer să-mi lase calea-ntredeschisă

Eu o primesc încet prin respirație
când ritmic saltă Christ
și mic în mine
și-n alergarea sângelui
prin vine
cu fiecare clipă-o simt
mai mare.

3. VII. 2008

RUGĂCIUNE

Dă-mi, Doamne,-n suflare
Duh Sfânt
ca o adiere ușoară de vânt

Pe nesimțite să mă pătrundă
până la sânge,
până la os,
inima-n piept
să-mi salte rotundă,
să-mi bată sfios
ca o fecioară
neștiutoare și tresărind
înainte de nuntă,
căci doară Mire în miez de noapte
mi-e chiar Christos.

4. VII. 2008

LUMINA TA ÎN PIEPT CÂND ÎMI COBOARĂ

Atâta bucurie mă-mpresoară
lumina Ta în piept când îmi coboară,
de parcă fără aripi pot să zbor
și toată, toată simt cum mă-nfior

Aș vrea ca lumea toată să Te vadă
când chipul Tău în taină mi se-arată,
dar dacă-ncerc eu chipul să-Ți descriu
și să-i conving că-n pieptul meu ești viu,
ei drept în ochii mei nu mai privesc
și cu tristețe văd cum m-ocolesc

De mine sau de Tine fug ei, Doamne?
Nu Te vor viu, ci trist doar, în icoane.

3. VII. 2008

M-A VIZITAT ÎN NOAPTEA ASTA CHRIST

M-a vizitat în noaptea asta Christ
și har mi-a dat –
să pot să Îl descriu
cum vine:
când mai vesel
când mai trist,
după cum inima-L primește:
mort sau viu

M-a vizitat în noaptea asta Christ
și L-am lăsat să scrie-n locul meu –
eu sunt doar scrib, El este Dumnezeu,
ce eu aștern, El îmi presară-n suflet
să fie scrisul meu vrăjitul sipet, năstrapa nevăzută
ce se cerne
ca spre evlavie să ne îndemne –
să fim toți temple luminoase, -aprînse,
prea bucuroase suflete, nu-nvinse.

3.VII. 2008

AM ȘOVĂIT ADESEA

Tu-mi întindeai o mână străvezie
și eu s-o prind în vis am adăstat,
am șovăit adesea în trezie
când gândul meu căzut-a în păcat

Nu-s vrednică să-ți stau nici la picioare,
Să Ți le ung cu mir sau undelemn,
să-mi fac din păr o haină de răcoare
și-n inimă, toaca s-aud ca-n lemn

Tu ai un suflet ca o scăldătoare
în care sfinți și îngerii ne albesc,
dar noi din nou ne înnegram, mai tare
și ochii de păcat doar strălucesc

Prea multă humă, Doamne, e în mine,
s-o scutur nu știu, nici mă izbăvesc -
să fiu ușoară, fără lut prin vine
și-n împăcare viața să-mi sfârșesc.

3. VII. 2008

PIERDUTĂ-S, DOAMNE,-N UNIVERS

Pierdută-s, Doamne,-n univers,
dar tu mă poți găsi oriunde
și chipul Tău, plutind în aer
de mine nu se mai ascunde

Mă-ncearcă plânsul, nu pornește,
s-anină lacrima în geană,
un dor necunoscut mă prinde
și parcă spre-alte lumi mă cheamă

Ființe mici, în haine strâmte
în lumea asta doar suntem,
sunt șterse-aducerile-aminte
și-n suflet nu mai privrghem

De-aceea se coboară ceața
și parcă nici nu mai trăim
Din noapte până dimineața
Ne-nveți Tu, Doamne, să iubim.

4. VII. 2008

DOAMNE, TU EȘTI POEMUL MEU NESCRIS

Doamne, Tu ești poemul meu nescris
în care eu mă pot ascunde –
viața s-o văd ca pe un vis,
să Te găesc plutind pe unde

Tu ești aleantul ce-l găesc
când genele îmi sunt umbrite,
nicio lumină nu găesc –
zile cu ură înnegrite

În Tine pot să mă scufund
ca-ntr-un abis plin cu iubire:
cu cât cobor mai în afund,
cu-atât Te-aștept mai cu grăbire.

23. VII. 2008

MĂ CONTOPESC CU TINE, POEZIE

Mă contopesc cu tine, poezie,
precum mă contopesc cu Dumnezeu
E un prea plin ce cade pe hârtie
și mă eliberează de ce sunt sau nu-s eu

Încet mi-aplec obrazul pe coala alburie
și sufletu-mi dezvălui
fâșie cu fâșie
Nu-ntreb cine ar vrea,
prea nud, să mi-l primească,
cu blânda-nvăluire, trăirea să i-o crească

Nu-ntreb de este bine sau de e rău ce fac –
preaplinului din mine, eu baiere-i desfac
Mă recitesc apoi cu teamă, cu sfială,
cu bucurie chiar și chiar cu îndoială,
căci toate aceste staări, pe rând trecând prin mine,
le reunesc buchet cu-o pamblică de timp
și îmi ofer trăirea vremelniciei, nimb.

23. VII. 20008

VIS

Pentru veșnicie, poartă nezăvorâtă,
ușă prin care să intri
să pot să-Ți fiu,
vatră în care scânteia Ta
devine flacăra,
foc nevăzut
care se-nalță întors
fără să ardă,
cumpănă între Pământ și Cer
având drept trunchi , Arborele Vieții
în care sălășluiește Spiritul Tău –
liniștea s-o pot simți, pacea sfântă
care nuntește Pământul cu Cerul.

24. VII. 2008

VIS

Să mă trezesc din somn
la început de lume,
lucrurilor din jur
să știu să le pun nume

Cuvinte de lumină
să stea înscrise-n piatră,
să pot să aflu astfel
pământul ce mi-e vatră

Și soarele de sus
să-mi lumineze-n creștet
gândul ce-l am de spus,
chipul să nu-l am veșted

Să am credință-n mine
cum n-am avut vreodată,
să pot trece ca Moise
prin marea despicăță

Ca Eva să iubesc
cele ce nu cuvântă,
să simt iubirea-n piept
din plin cum se avântă

Prin mâna mea să treacă
pornire de fior
când le ating pe creștet,
să-mi crească-n suflet dor

Un dor de Tine, Doamne,
când Îți cobori Duh Sfânt
pe ierburi și pe poame,
pe oameni și pământ.

26. VII. 2008

CHIAR DE N-AI FI, TE-AȘ INVENTA

Chiar de n-ai fi, Te-aș inventa,
fii, Doamne, garanția mea
că am un punct de sprijin eu
în Duhul Tău de Dumnezeu

Doar cu iubirea Îți vorbesc –
cuvintele se isprăvesc
și amuțesc, cuprinsă-n vrajă,
căci vieții Tu îi ești amiază

Prea multe-aș vrea să-Ți deslușesc,
de-aceea vorbele-amuțesc
Îți simt iubirea Ta din Cer
cum mă-nvelește pe lăicer

Și dintr-o dată mă înalț,
deși n-am scară și nici lanț –
pe care Tu să mi-l întinzi
din cer neferecat cu grinzi
Și-această stare ca în cer
e, Doamne, tot ce eu îți cer –
la pieptul tău imaginar
capul să-l țin o clipă doar –
Odihna ce Tu-mi dăruiești
e har din care poți să crești
și s-o ofer la rândul meu
prin harul tău de Dumnezeu

Fii, Doamne, Tu, iubitul meu! 28. VII. 2008

CE-AȘ FACE, DOAMNE, DE N-AI FI?

Ce-aș face, Doamne, de n-ai fi?
Cu cine m-aș mai logodi
în miez de noapte când nu dorm
sau când cobori la mine-n somn?

Cine m-ar mai urca la cer,
chiar dacă-n trup încă nu pier
Cine la piept m-ar ogoi
când oamenii m-ar pizmui?

Ce-aș face, Doamne, fără Tine
când sufletul abia se ține
și-ar vrea să plece pe neveste
când oamenii îi joacă feste

Și îl resping, nu-l recunosc
de frate bun, cu al Tău rost
și crucea-i vor înfiptă-n os
ca să nu-Ți cânte prea duios

Dar eu Îți cânt cu-atât mai des
cu cât în calea lor nu ies –
să pot s-ajung prin cântul meu
la sânul Tău de Dumnezeu.

29. VIII. 2008

FÂNTÂNĂ ȘI CER VEȚI FI

Lasă Maica să se țeasă
o cărare de mătasă,
o cărare de lumină
pentru cei ce vor să vină
sus în deal, în deal la Cruce –
zorii să îi apuce,
pe Iisus să-L întâlnească
rănilor să-I oblojească

Cam toți L-am uitat de-o vreme,
doar natura-n deal mai geme
Iarba crudă de sub Cruce
mult alean Lui Îi aduce,
florile-n culori de sânge
I-amintesc că ai fost înger,
florile-n culori de foc
I-amintesc că nu e loc
pentru îngeri de lumină
cu suflet pătat cu tină,
cu suflet cu umbra deasă -
lumina să nu mai iasă,
cer să nu fie-n fântână
ziua-noaptea când se-ngână,
oglindea să n-oglindească
fața lui Iisus, cerească,
scară să nu se ridice
din fântână până la Cruce
Din fântâna omului

fără roada pomului,
din fântâna-ntunecoasă
unde nu-i Maica Mireasă,
dun fântâna rotunjoară
Unde nu-i Maica Fecioară,
dintr-un puț întunecos
unde nu-i Domnul Hristos,
din sufletul zilnic dus
unde nu-i Domnul Iisus,
unde nu-i Maica Fecioară
nicio clipă, nicio oară –
omului să-i amintească
scara lui cea îngerească

Pe ea urcă și coboară
cei cu inima ușoară
Fântână și cer – totuna
când Îl ai pe Domnu-ntruna,
fântână și cer sunt eu,
de-L iubesc pe Dumnezeu,
fântână și cer veți fi,
pe Domnul de-l veți iubi.

22. IX. 2008

II. CĂRUȚA CU FLORI

CĂRUȚA CU FLORI

Viața e ca o căruță
plină ochi cu flori mărunte
Viața e ca o căruță
cu trei roți și gânduri multe

Ține-l, Doamne, ține-l bine
ține sufletu-n balanță -
nici c-un dram să nu se-ncline
viața cusută cu ață

Viața e ca o căruță
încărcată cu petunii
vieții pot să-i facă față
cei ce seamănă cu hunii

Zilnic trec zâmbind pe stradă
tinerii nepăsători
și pășesc fără să știe
că sub tălpi ascund viori

Pe furiș ei vor să smulgă
din căruță doar o floare
s-o pună după ureche
și apoi nimic nu-i doare

Zilnic trec târâș la piață
și bătrâni fără nepoți
ascunzându-și neputința
în căruț cu două roți

Un cățel printre picioare
de copii sau de adulți
latră vesel dând din coadă
descrețind obraji și frunți

Viața e ca o căruță
cu umbrele colorate
unde stau bețivi și târfe
din zori până pe-nserate

Ziua este mult prea scurtă
întrebări ca să-și mai pună
seara este programată
pentru ocazii festive
unde strălucesc sărmanii
ca pe scenă niște dive
iară noaptea este noapte
ca să-și spună „noapte bună!”

28. 10. 2007

PESTE VEAC, RĂZÂND, BAUDELAIRE

Peste veac, răsând Baudelaire
cu-o făclie-aprinsă-n mână
vrea să-mi lumineze calea
să văd viața cât mai bună

Ce-i păsa când oscila
între spleen și fericire
și luând hașiș el vedea
totul strălucind în fire!

Ce-i păsa când în amiază
vraja-n spirit ținea trează
cu Madame Sabatier,
iar în seară când precară
inima-i bătea în val,
el stătea cu Jeanne Duval!

Totul strălucea-n safire
când era el arhitect
transformând arta în fire
ca un prea vechi înțelept

Dar cum firea nu se lasă
mult țesută la război
începu și el să vadă

viața ca un tărăboi

Toate-n neorânduială
în *Tablouri din Paris*
întreșes viața cu moartea
spulberând oricare vis.

Și de-aceea-l las să râdă
peste veac cu Jeanne Duval
nepăstrând a lui făclie
când văd viața în aval.

28. 10. 2007

MEDITAȚIE INSOMNIACĂ

Un șoarece citește
cu mine deodată
și pare că citind
gândește lumea toată

Când fila eu întorc
să aflu lumii rostul
și el în pod dă fila
găsindu-și adăpostul

Făcându-și cu răbdare
culcușul prin ziare
se crede-a da dovadă
de *marea detașare*

de gânduri prea lumești
ce nu-i mai sunt în fire
de când s-a molipsit
de-a mea dezmărginire

Și vrând să mă ajute
să nu ies din trezvie
în noapte mă ajută
să stau în insomnie

Lui Dumnezeu nevrând
să-I fiu fără prihană
nătângul mă îndeamnă
să-l dau pisicii hrană.

14. 08. 2007

ASTEPT DEMULT...

Aștept demult
să pot s-ajung
la marea vârstă-a
senectuții
crezând că marile-ntrebări
se-ascund sub crețurile frunții,
iar în oceanul din priviri
se-ascund iubiri
se-ascund iubiri
și c-o enigmă mie însămi
o viață-ntreagă de mi-am fost,
mă voi deschide ca o scoică
ce-ascunde-n ea al vieții rost

Tot așteptând demult
s-ajung
la marea vârstă-a senectuții
să aflu vieții mele sens
în pleoape vinete,-obosite,
am aflat doar că-n corpul dens
e-un ceas cu limbile căzute

Și, dacă vreau să-l mai întorc,
n-ajung doar creme și comprese
și nici plimbările pe jos
de-acum din ce în ce mai dese,
n-ajung pilule, prafuri, ceai
și nici gimnastica la sală
Ajunge, poate,-o rugăciune
ca Domnu' să mă cheme-n rai. 31. 10. 2007

TOATE FLORILE DIN LUME

Toate florile din lume
de mi le presari în drum
nu tresare-n mine viața
și nu tremură-n cuvinte-un
nu știu ce și-un nu știu cum

Nu ești primul
nu sunt prima
ce durerii îi pun mască
din iubire când rămâne
numai scrum și numai iască

Toate-n jur vorbesc de tine
și-mi spun *bună dimineața*,
dar un eu ascuns din mine
spune *eh, așa e viața!*

Să-ncropim doar din cenușă
un castel umplut cu vise,
nu știm cum și nu știm unde
am lăsat doar uși deschise

O fereastră cât de mică
o clipă de s-ar închide,
am simți acea căldură
de la sobă prin firide

S-ar porni atunci vârtejul
frunze moarte să-nverzească,
pe-amândoi iar ne-ar cuprinde
vraja cea dumnezeiască

Nu vreau florile din lume
să mi le presari în drum,
vreau să-nvie iar în tine-un
nu știu ce și-un nu știu cum.

1. 11. 2007

MĂ TOT PLIMB DE-A LUNGUL APEI

Mă tot plimb de-a lungul apei
și nu știu de ce o fac
când și-n casă stând închisă
inima-mi face *tic-tac*

Mă tot plimb și spulber vise
când cu tălpile pășesc,
sub pleoapele închise
văd un peisaj livresc

Și nu știu, rămasă-n clipă,
sunt eu însămi sau nu sunt
Dinspre munte, cu-o aripă
vulturul îmi face vânt -
aer tare să-mi aducă
și-o fărâmă de Duh Sfânt

De-ar putea să-mi mai aducă
strălucind la el în cioc
și-o fărâmă de lumină,
în viață mi-aș face loc
și-aș vedea lucind pe apă
iar castelul de nisip,
inima bătând în ritmul
muzicii când *hop* când *hip*

Și-aș vedea lucind pe apă

drumul unde scrie *Stop!*
inima bătând în ritmul
muzicii când *hip* când *hop*
și-o cărare de lumină
m-ar desprinde de Pământ
și m-ar duce-n lumea-n care
sunt doar vise și avânt.

4. 11. 2007

VRĂJIȚI DE-AM FI PUTUT RĂMÂNE

Vrăjiți de-am fi putut rămâne
și-acum pe culmile iubirii,
din vraja noastră ar renaște
neîncetat întreaga fire

Dar cine oare toarce firul
care unește și dezleagă
făpturi care își sunt menite
să se iubească-o viață-ntreagă?

Din nodurile-n fir netoarse
se rup destine și iubiri
în clipe ce nu sunt întoarse
nici de furtuni, nici de zefiri

În clipe ce se pierd în semne
și stau închise în scrisori
și-n oameni copleșiți de vreme
ce-și mai vorbesc doar uneori.

5. 11. 2007

CHIAR DE-ACUM A TA PRIVIRE

Ochi cu stele de iubire
îmi apar pierduți în ceață,
chiar de-acum a ta privire
mă furnică și mă-ngheață

Aer blând de duioșie
mă-nconjoară uneori,
dar dispare într-o clipă
și-s cuprinsă de fiori

Reci fiori de ne iubire
mă închid ca într-o ramă
și crispată,-ntreaga fire
te îndeamnă și te cheamă

Dar ești orb, deși vezi bine
și ești surd, deși vorbești,
și de-o vreme nici nu-ți vine
chipul meu să-l mai privești

Vinovat ești fără vină
și eu nu pot să te cert,
nici tu nu-mi găsești pricină -
drumul nu mai este drept

Nici nu suie, nici coboară,
ocolește-adeseori
într-un cerc ce ne-mpresoară

ca două sparte viori

cu arcușurile rupte
și cu lemnul obosit,
vorbind vrute și nevrute
despre cei ce s-au iubit.

2. 11. 2007

ZICĂ UNII ORICE-AR ZICE

Zică unii orice-ar zice –
viața este-o poezie
ce rămâne veșnic tristă
și nescrisă pe hârtie

Zică unii orice-ar zice –
viața este un eșec
pentru cei mai mulți
ce-n grabă
zilele și le petrec

Zică unii orice-ar zice –
viața este-o parodie
ce nu se mai lasă prinsă
în suflet sau pe hârtie

În vârtejuri se-nvârtește –
cu-o busolă, te încurci
și când acul se oprește
vezi doar sfinți și vezi doar cruci

Vezi doar sfinți și vezi doar stele
cum în taină se aprind
să te scuture de iele
și de gânduri ce se sting.

2. 11. 2007

DE-NVĂLUITĂ-S ÎN POEME

De-nvăluită-s în poeme
și scriu mereu cu sânge cast
e că trăiesc din plin viața
și sufletul mi-e mult prea vast

Mă mulțumesc cu orice-n viață
nu cred în jocuri de noroc,
nici în simțiri de suprafață,
ci cred în sfinți și în soroc

Și fiecărui când e vremea
să fie plâns sau prea slăvit
i se măsoară în Cer stema
de crezu-i e de om cinstit

Nu cred în laude lumești
primite josnic prin culise
și care-n norii lor te pierd
fără a-l naște pe Ulyse

Îi iert pe cei ce mă-nconjoară
și mă primesc cu uși închise,
nevrând să creadă că-n curând
se vor topi ca și banchize

Nevrând să creadă că pe culmi
rămâne numai adevărul
și uși închise de-am avut
ei vor avea închis chiar Cerul.

2. 11. 2007

ASCULȚI...

Ascultă închise-a mele șoapte
înveșmântate-n amintiri
și-nchise sunt în tine însuți
și desfătatele-mi priviri

Tot stând comod, fotoliul moale
ți-a păstrat locul mereu cald
când tu preferi în amintire
să ai doar sufletul înalt

Cine-i de vină, toamna poate
că ți-a pătruns făptura toată
și eu stingheră într-un colț
sunt fără vină, vinovată

Arunci o mantie de ceață
pe ochii mei blând melancolici
când eu subțire ca o ață
pătrund prin ochii tăi ironici

Te las cu cartea într-o mână
și cu paharul în cealaltă –
tu vrei viața s-o găsești
în cartea cu alcool pătată

Ții tava cu firimituri
și-un boț de brânză frământată
și zilnic viață lungă-ți uri
când viața ta-i demult plecată.

8. 11. 2007

DE CE SCRIU?...

eminesciană

De ce scriu mereu poeme
ca să vărs al meu pahar
tot crezând că pe-al meu creștet
Domnul S-a lăsat cu har?...

De ce nu pot să mă vindec
de viața fără rost
când cuvintele se-nșiră
vrând în mine adăpost?...

Cum pot eu să vă întâmpin
scrise-n palme având poeme
când voi adormiți și-n carte
singuratic, suflet geme?...

Cum pot eu ca să vă vindec
de durere cu un vers
când în ochii voștri moare
chiar în fașă-un univers?...

Cum pot eu ca prin cuvinte-n
viață să v-aduc minuni
când voi vă-nvârtiți în haos
și doar lui îi vreți cununi?...

Cum să pot cu-a mele versuri
din plictis să vă ridic
când turnați în clipă viața

precum apa: pic cu pic?...

Cum să pot cu poezia
eu să vă ridic din somn
și să cred că veșnicia
iar în suflete-a pătruns
când de-atâta răutate
chiar și Domnul stă ascuns?...

Dacă-un fir de iarbă fraged
se străvede prin zăpezi
e un semn că Tu doar, Doamne,-n
gândurile mele crezi.

8. 11. 2007

NEBĂNUITE ALCOOLURI

Simt aeru-n nări cum pătrunde
cu tăria unor nebănuite alcooluri,
umbre albăstriei se desprind dintre noi
și dansează-n lumina unor sfinte soboruri

Nici tu nu știi ce putere de zbor
se desprinde din mine când mă atingi în trecut -
eram de- atâta vreme străină de mine,
adormită-n credința că-ntr-o seară tot tu
mă ferecaseși pe vecie c-un lacăt

M-am trezit dintr-o dată ca dintr-un somn adânc
în care-am fost cuprinsă de monștri fioroși
ce dormitau în mlaștini cu moartea la oblânc

Simt aeru-n nări cum pătrunde
ca și cum dintre valuri s-ar fi ivit un mânz
cutremurând lumina cu răcoarea spumii,
nedumerit că este, pornind în galop
și producând miragii pe retina lumii

Tu îmi întinzi doar mâna uluit că exist
și cu degete moi îmi mângâi obrajii,
eu, cu gene plecate în ceașca de cafea,
prin aburii fierbinți adulmec naufragii

Căci suntem naufragii și vremurile-n noi
se-adună în odăjdii de mii de ani încoace

și visurile lumii vuiesc la noi în sânge
cum valurile mării în ghioace

Îmi e atât de bine prin aburii cafelei
să bănuiesc lumina ce mi-o oferi ca prânz
și sufletele noastre, cuprinse-n vraja ielei,
pulsează în noi viața-n galopul unui mânz.

5 . XII . 1993

FĂRĂ VÂSLE, PE VALURI

Suntem mereu locuiți de un alt anotimp
și clipa cioplește sub ochi cu migală,
dar ne credem aceiași în același costum
și ne credem aleși pentru ziua de gală

Ne apucă un dor și nu știm pentru ce
ne-nvârtim umiliți, ca pe fus sau suveică
(O, și nu doare când ne desprindem de noi
nici cât carnea când se desprinde de scoică!)

E-atâta jale în cununa de spini -
pe care-o purtăm nevăzută pe frunte -
și ne ciocnim între noi din fantastice vini
pe asfaltul prea strâmt ca și cum ar fi punte

Ne ciocnim între noi și uităm pentru ce,
uităm și pe cei ce-au avut idealuri
crezându-ne buni, chiar când suntem doar răi
și privim cu dispreț deopotrivă pe zei

și stânca, și lanțul, și vulturul, hei,
și suntem cârmaci, fără vâsle pe valuri.

22 . VII . 1993

NATURĂ MOARTĂ?...

Privesc aceste lucruri
din preajma mea
mirată
Din depărtare simt
cum le însuflețești

Mă -ntâmpină -o căldură,
o intimă tăcere
Ca pe-un zefir
deasupra mea
te simt
și gândurile toate
spre tine îmi sunt duse

C-o să plutim
deasupra norilor
presimt
presimt.

24 . I . 1998

OMUL DIN VIS

Te voi duce
în Cerul de purpură
unde poezia are tronul regal
și vei simți
desprinzându-se zgura
neagră și rece
ca de metal

Îți vor crește din umeri
aripi de vultur
largi și mari,
vei auzi muzica divină
ce-o duc cu ei
doar cei cu suflet de misionari

Nu vei regreta
liniștea adâncă
în care te vei cufunda
ca-ntr-un abis
și vei lăsa poezia să curgă
cu fiecare cuvânt

Ca omul din vis.

13 . V . 1999

NU TREBUIE SĂ DĂM POEZIA LA COȘ

Dorim mereu să murim într-un vis
și să ieșim din el mai întregi și mai vii,
iubim relativul, nu lucrul precis -
să ne țâșnească din suflet unic – colibri

Nu trebuie să dăm poezia la coș –
ea e religia oricărui secol,
îmblânzitoarea haitelor cu dinții-n os.

21 . V . 1999

FATA CU ULCIORUL

Mi-e plin ulciorul de-adevăr
de-atâtea adevăruri sparte
de nu mai știu să mă strecur
ca altădată printre șoapte

De nu mai știu să zbor adânc
cum așteptam să se întâmple
iubirea blândă când simțeam
cum m-atingea pe lângă tâmple

Am încercat mereu să zbor
spre alte tulburări de ape,
spre alte adevăruri prinse
între neliniști de pleoape

Tăcerea ta de peste ani
mi-a spus ades tot adevărul:
o viață-ntreagă- ai rătăcit
și-n zboruri frânte ai simțit
că eu sunt...fata cu ulciorul.

14 . III . 1999

CI POATE CĂ MELANCOLIA

Ci poate că melancolia
ce mă atinge uneori
cu aripi moi de înger trist
e retrăirea altei lumi
când zeei erau doar copii
și-n joacă-l chinuiau pe Christ

O, cine știe care lume
din miile de lumi pierdute
ar fi putut să fie a mea?...

Poate c-am fost menită-n Cer
ca să adun la întâmplare
din veacuri clipele durute?...
Clădită e din cioburi viața mea?...

O, nu, nu te apropia -
nu vreau să schimb acum tristețea
cu tot ce-i vesel pe Pământ

Cârpită doar de-ar fi durerea
e tot mai bine s-o trăiești
decât să fii o frunză-n vânt.

5. II . 1990

TE UIȚI CUM CADE CERUL

Te uiți cum cade Cerul
peste copaci și taci,
cum vântul îi deșiră
îi înșfacă

Te uiți absent la mine
și nu observi nimic,
nu vezi cum dus de vânt
și sufletul meu pleacă

Încep atunci să cânt
o melodie veche
Un zâmbet de dispreț
răsfrânt în colțul gurii
în loc de bun rămas

Tu pleci și-ți e totuna:
în loc să ne unească
ne-a despărțit furtuna
și tu te uiți la ceas

De ce oare-mi pătrunzi
atât de tare-n suflet
de parcă fiecare fibră
mi-o desfaci?...

De ce sună mai bine durerea
în cântece când o prefaci?...

10 . XII . 1999

TOT O FATĂ, ALTĂ FATĂ

(Elegie pe malul Zăbrăuțului)

Sălciile tot pletoase au rămas
deși mi-e teamă
că nu mă mai recunosc -
pe nume nu mă mai cheamă,
nici nu-mi unduiesc prin sânge
Mângâierea lor înceată
vraja pietrelor fierbinți
mi-au uitat demult făptura

Mă lipesc de tine toată
iarba e cosită proaspăt
și m-aș da prin ea de-a dura

Vreo furnică rătăcită
de mă crede o străină
eu mă fac că n-o observ
dacă vrea să vie, vină!

Printre sălcii azi se plimbă
tot o fată, altă fată
tot cu sufletul aprins
și făptura zbuciumată.

1992

CE BINE E SĂ TE CUFUNZI ÎN VIS!

Ce bine e să te cufunzi în vis
și toate să-ți apară clare, roze,
să ai în nări parfumul de mimoze
și-n ochi imaginea de mit a lui Narcis!

Ce bine-ar fi să nu mai cuget des!
să nu-l mai am în minte pe Pascal
când ca o trestie mă-ndoi pe-ales
mai jos, mai sus, spre omul ideal

Ce bine-ar fi să nu mai stau de cart!
mereu să cuget – cum spunea Descartes
Mai bine să mă las în voia sorții:
viii cu viii și morții cu morții.

13 . III . 1999

LA GÂNDUL C-AM SĂ PLEC ...

Tu nu observi înmărmurirea firii
primindu-mă încet la sânul ei
Îmi prinzi doar mâna și îmi mângâi fața
cum te-ar cuprinde-n boarea lor zefirii
și-n ochii mei privești doar dimineața
când soarele tresaltă-n ei scânteii

Coboară iarna peste viața mea -
în faldurile vremii iar a nins
și-n porii mici, înmiresmați cândva
chiar și tăcerea pare că s-a stins

Tăcerea, o, mai ieri era fierbinte!
și-acum șopârle reci doar au rămas
în pielea năpârlită-a aducerilor aminte
în care nici chiar vorbele n-au glas

Coboară iarna peste viața mea
Cu fiecare clipă iar mă ninge
și-o dulce respirație mă pătrunde
la gândul c-am să plec cândva, cândva.

19 . IV . 1996

GIOCONDEI

Ai chipul grav, bărbat
și zâmbetul ascuns
și lumea se întreabă
de veacuri ce-ai de spus

Privirea-ți este calmă,
ai ochi adânc, senin
și eu mă-ntreb adesea
de nu ești androgin

Nu pari a fi atrasă
de lucruri prea lumești
și zâmbetu-ți ascunde
secrete îngerești

ce-n grai lumesc înseamnă
că totu-ți e deschis
trecând din lumea asta
în lumea ca de vis.

17. 09. 2007

LUI EMINESCU

Vălul Mayei peste tine
coborât -a lunga noapte,
dar te-aud atât de clar
dintre mii și mii de șoapte

Nu credeam să-nvăț ca tine
a muri de-atâtea ori
o, și Nesus mă aprinde
din tălpi până-n subsuori!

Mantia ta-nvăluit-a
trupurile noastre toate,
printre valuri mai răsare
cine poate să înoate

Și-aș putea să stau și eu
într-un colț privind în mine
ochi divin, neîncept,
dacă l-aș simți cum vine

Nici un punct nu se mai mișcă,
nici pe ape, nici în aer,
Duhul Sfânt a ațipit,
lâna e netoarsă-n caier

Și-aș putea să nu mă tem,
oricum, vremea tot ar trece
și-aș putea să nu mai sper -
cât zici unu, ai zis zece

Ce e rău și ce e bine
să mă-ntreb, să mă socot?
Dar sunt rele mult prea multe,
a-nțelege nu mai pot

Pururi tânăr de-aș rămâne
tot nu pot să mă mai mir
că la început de lume
am primit chiar Sfântul Mir

Și privind adânc în mine
să încerc să mă cunosc?
Dar tot altul mă gândește,
știe totul pe de rost

Aud și acum cum sună
buciumul pe deal cu jale,
lacrima mea rătăcită
stele-o scapără în cale

Cumpăna de la fântână
e un lung suspin acum,
apele născând plâng nații
de la dac pân' la român

Zei daci cântă și-acuma
prin talazurile mării,
cântă-a dacilor cădere,
rătăciți în zarea zării

Nu mai trece ca o sfântă
luna pe al nostru cer -

fruntea ei e-ngândurată
de când națiile pier

Kamadeva, zeul indic,
dac-ar vrea să se pogoare -
cu o floare otrăvită
în săgeată, ne doboare

Să cunoască toată lumea
rugăciunea unui dac:
nu-n genunchi și nu iertare
Ne dăm duhul cum copacul,
ne dăm duhul în picioare

Vom cunoaște, în sfârșit,
acea dulce nepăsare
propriul rug când ne topește,
dar vom re-nvia ca Phoenix
într-o altă înserare

Și dușmanii-nmărmuriți
vor vedea cum se ivește
dintre cerurile rare
un luceafăr rătăcit,
cum s-o arunca în mare

dând orizont nemărginit
singurătății mării
pe noi nouă redându-ne
din negura uitării.

26. IX. 1993

LUI SADOVEANU

Cu pașii maiestuoși și lini ca vântul
și-acum te auzim printre copaci,
căci ai iubit pădurea și pământul
și apelor le-ai fost stăpân și vraci

Și-acum te mai abați tip -til prin Deltă
sau prin coliba de la Bradul Strâmb,
chiar de-ai lăsat și undița, și pușca
și locurile toate în arendă
și ai pornit să cucerești alt timp...

Poate vei zăbovi mai mult odată
să ne vorbești de Christ și Deceneu
Îi așteptăm în peșteri și pe stradă,
șoptește-le că traiul e tot greu

În noi trecutul e mereu prezent –
sărmanii în curând vor vrea județe
Ei nu mai cred în nici un dizident,
căci adevărul are multe fețe...

Pe Ștefan dacă ai putea să-l iei
din jilțul lui de domn peste Moldova
Coboare-se cu duh înalt de zei,
căci ne-a uitat și Dumnezeu – Iehova

Ca un Ceahlău întunecat de noapte
tu ai apus de câteva decenii,

dar soarele renaște înmiit
sclipindu-și razele prin pâcla vremii

Da, toate se repetă și tu știi
păstorii cum își fac dreptate singuri
Neam de păstori suntem din tată-n fii
și ne rugăm cu toții la utrenii
să se coboare Duhul Sfânt în noi
și răii plece singuri în bejenii

Abia atunci avea-vom noi răgaz
să te-auzim pășind înalt și sfânt
pe-aleea care curge printre brazi
Noi nu-i uităm pe cei ce-au plâns durerea:
din sânu'-ntunecatului trecut
te naștem veșnic, te păstrăm în azi.

10. X. 1993

CUPRINS

Năstrapa nevăzută.....	3
Zidirea ta căzută eu sunt.....	5
Ce e trupul cel de lut.....	7
Pierdută stau.....	9
Ce frumoasă-i toamna-n Iași!.....	11
Îți simt chemarea.....	13
Cui să-i mulțumesc eu, Doamne?.....	14
Ce iubire de demult?.....	16
Tu ești Numărul cel Sfânt.....	17
Dulcea sărutare.....	18
E-atâta lumină pe cale.....	20
Meditație de toamnă.....	22
Pasărea care scrie prin mâna mea.....	23
Numai pe Tine, Doamne, Te presimt.....	25
Tot spre Izvorul nesecat.....	26
Aproape sunt.....	27
De spui o rugăciune-n șoaptă.....	28
Domnului Iisus Christos.....	29
Prin ferestre umbrite cu visuri.....	30
Lăudată fie clipa.....	31
Atâta lumină s-ascunde.....	32
Ca după plecarea furtunii.....	34
Pelerin în rugăciune.....	35
Printre crengi și prin fire de iarbă.....	37
Mereu mă lași să ies din câte-o noapte.....	38
Tu, Doamne, veghează în inima mea.....	40
Ca un fluviu de lumină.....	41
Săgeată de zbor.....	45
Iisus S-a răstignit în mine iară.....	46
Cel care-ți întinde mâna.....	48

E Duhul Sfânt	49
Și clipa mă absoarbe.....	50
Ce nuntă, Doamne, Mire Miezonoptic?.....	52
E-atâta liniște în mine.....	53
Rugăciune.....	54
Lumina Ta în piept când îmi coboară.....	55
M-a vizitat în noaptea asta Christ.....	56
Am șovăit adesea.....	57
Pierdută-s, Doamne,-n univers.....	58
Doamne,Tu ești poemul meu nescris.....	59
Mă contopesc cu tine, Poezie.....	60
Vis.....	61
Vis.....	62
Chiar de n-ai fi, Te-aș inventa.....	64
Ce-aș face. Doamne, de n-ai fi?.....	65
Fântână și cer veți fi.....	66

II.

CĂRUȚA CU FLORI

Căruța cu flori	69
Peste veac, răsând Baudelaire.....	71
Meditație insomniacă.....	73
Aștept demult.....	74
Toate florile din lume.....	75
Mă tot plimb de-a lungul apei.....	77
Vrăjiți de-am fi putut rămâne.....	79
Chiar de-acum a ta privire.....	80
Zică unii ori ce-ar zice.....	82
De-nvăluită-s în poeme.....	83
Asculți.....	84

De ce scriu?.....	85
Nebănuite alcooluri.....	87
Fără vâsle pe valuri.....	89
Natură moartă?.....	90
Omul din vis.....	91
Nu trebuie să dăm poezia la coș.....	92
Fata cu ulciorul.....	93
Ci poate că melancolia.....	94
Te uiți cum cade cerul.....	95
Tot o fată, altă fată.....	96
Ce bine e să te cufunzi în vis!.....	97
La gândul c-am să plec.....	98
Giocondei.....	99
Lui Eminescu.....	100
Lui Sadoveanu.....	103